

KENDO-VM

FÖR BARN OCH UNGDOM - EN DRÖMRESA FÖR 4 GRABBAR

En unik händelse....

Det hör knappast till vardagliga händelser att VM-tävlingar eller motsvarande anordnas för Åldersgrupper 12-15 år i någon idrott. Om man dessutom vet att sådana tävlingar har anordnats just i den mest traditionella budon av alla - kendo - så blir detta nästan en sensation inom budovärlden och speciellt i Japan.

.... och sensation blev det även för de fyra svenska pojkar som plötsligt upptäckte att de betraktas av japanerna inte bara som representanter för svensk ungdomskendo utan, på sitt sätt, även som representanter för den hela icke-japanska kendovärlden utanför Japan.

ARRANGEMANGET EN JATTEGREJ....

Som arrangör fungerade det Alljapanska Kendo-förbundet för klubbar (Zen Nippon Kendo-dojo Renmei) och förberedelserna var mycket omfattande. Det största pådraget som kan tänkas när det gäller publicitet och organisation.

Det visade sig, att man var särskilt angelägen om att Sverige skulle delta men anledningen till detta fick vi reda på först när vi var på plats.

Saken är nämligen den, att kendo utövas praktiskt taget endast av japanska ungdomar även utanför Japan med undantag av Sverige. Även om dessa japaner kan vara amerikanska, kanadensiska eller av annan nationalitet och inte ens kan tala japanska så är de dock andra eller t o m tredje generationen japaner.

Det är endast i Sverige som det finns kendo-utövare av någonlunda klass och i nämnda åldrar som inte är japaner. Följaktligen använde sig japanerna av svenskarna som "PR-grej" och grabbarna lanserades som de värsta "poppstjärnor" inför uppbudet av massmedia (3 TV-bolag, en mängd dagstidningar, veckopress, pressfotografer och radiobolag.)

MEN ATT RESA KOSTAR PENGAR....

Ja, t o m mycket pengar. Men arrangörerna lovade att betala halva resekostnaden om vi bara kommer...

... och då hade man plötsligt inte råd att utebli. Det gällde helt enkelt att få fram andra hälften av kostnaderna samt pengar till de utgifter som tillkommer.

Många krafter sattes i rörelse, kommuner, berörda klubbar, RF och SBF, privata donatorer, firmor och företag av olika slag, flygbolag och myndigheter bearbetades och ofta med en viss framgång.

Många bäcker små ... och plötsligt så saknades det endast en liten summa som fördelades mellan barnens föräldrar och drömresan var ett faktum.

VILKA SOM ÅKTE?

Ja, det var Peter Johansson från Järfälla BK, Palle von Huth, Lennart Andrén och Jan-Douglas von Sandor samtliga från Lidingsö BK.

Som lagledare, coach och reseledare har under-teknad följt med på egen bekostnad.

Grabbarna utrustades med enhetlig landslagsdräkt som med sina blågula färgkombinationer väckte berättigad uppmärksamhet såväl på ryska

flygplatser som på Tokyos gator och tunnelbana. Redan vid ankomsten till Haneda fick gruppen en föraning om vad som väntade längre fram, dvs att leva som "kendokändisar" i Japan.

Utanför Tobukans port i Mito med Osawa-sensei.

Från vänster: J Dann, Hawaii, Osawa-senseis dotter, Palle von Huth, Stefan Andrén, Takeshi Osawa-sensei och hans fru, Jan-Douglas von Sandor, Peter Johansson och Robert von Sandor.

Någon tullvisitation eller bagagekontroll var inte tal om när, de annars hårda tullmännen såg att det var fråga om kendo.

Utanför var det "uppvaktning" fem av Japans kända fäktmästare mötte upp med familj, dessutom alla våra japanska vänner som gästade svenska dojon under årens lopp. Så det blev en mindre folksamling där vi plötsligt fann att vi stod där med tomma händer medan delar av vårt bagage var i händerna på mottagningskommittén.

Akio Watanabe - Sveriges första rikstränare i kendo under året 1969 - åkte med sin broder 600 km enbart för att hälsa oss välkomna på flygplatsen. Tala sedan om japansk artighet...

TRANING, TRANING OCH ÅTER TRANING.....

blev sedan fortsättningen. De första dagarna tog Kurihara-sensei hand om gruppen och hårdtränade oss tillsammans med sina egna ungdomar på Osaki polisstation.

...och nog var det hårdträning. I 35° värme och 85% luftfuktighet slet vi alla i timmar nästan tills vi kröp på knäna.

Det verkade som om Kurihara-sensei skulle ha föresatt sig att toptrimma svenskarna under 2 dagar så att de kom i nivå med japanerna själva.

... och så plötsligt fick vi vårt schema som visade att vi skulle åka till Mito före tävlingarna och där träna för Osawa-sensei den mest kände barntränaren i hela Japan.

MITO ÄR ETT KAPITEL FÖR SIG...

Efter cirka 1,5 timmes tågresa mötte vi en kendo-tradition i Mito som måste beskrivas i en speciell artikel vid ett senare tillfälle i dessa spalter. Det må räcka för ögonblicket

med några korta fakta.

Sedan 1700-talet var Mito ett begrepp för samurajuppfostran i Japan. 16 generationer fäktmästare tjänade Tokugawa-prinsarna med att uppfostra samurajsöner i bushidons anda och därmed även i konsten att hantera svärdet. Takashi Ozawa-sensei fortsätter sina förfäders verk i deras gamla fäktsal. Tobukan, med att lära staden Mitos barn och ungdomar kendo, svärdsdans (kenbu) iaido och japansk sång.

Enligt uppgift ca hälften (!) av befolkningen är eller var hans elever. Mito har ca 200.000 invånare.

... och all denna träning i en kendodojo som är knappt 100 m².

Vad detta innebär fick vi veta nästa morgon då vi var uppe kl 5 för att delta i den tidiga morgonträningen.

Vi trodde att vi blir ensamma, men ca 250 barn och ungdomar, ofta tillsammans med sina föräldrar, kom på samma lysande idé och plötsligt fann sig svenskarna vara medelpunkten för intresset.

Och vad detta betyder i kendosammanhang fick vi erfara omedelbart. De fem svenskarna (inkl. lagledaren) fick helt enkelt gå mot samtliga 250 stora och små. Grabbarna visserligen en i taget dvs de hade bara en motståndare per gång men lagledaren fick kämpa först mot två, sedan mot tre och slutligen mot fyra ungar på samma gång. Efter två timmars träning visste vi inte var vi var eller vad vi hette.

Trots detta klarade vi av att trycka allas händer som tack för träningen och sedan skyndade vi att åka och offra rökelse och blommor på Ozawa-senseis förfäders gravar.

Det behövde vi, ty all hjälp var välkommen på eftermiddagen då ryktet om svenskarna hade spritt sig i staden och ännu fler kendoka

stälde upp i kön för att möta "vikingavärden" - som pressen kallade våra shinaï.

Sådan träning två gånger om dagen varvat med specialträning av Ozawa-sensei - allt detta i 35° värme med maximal luftfuktighet - gjorde oss till "gengångare" med svärdet i hand både i vaket tillstånd och i sönen. Men träningen gav också resultat.

PÅ BUDOKAN I VM-TÄVLINGAR

Den första tävlingsdagen var avsedd enbart för japaner. De skulle göra upp sinsemellan vilka som var de bästa i Japan. En absolut fullsatt Budokan (ca 15.000 åskådare) och en absolut fullsatt arena (9000 kendoungdomar) ett flaggspel, musik, tal m.m. gav en stämning som knappast går att beskriva.

De utländska deltagarna var med men bara som "sparring partners" denna gång. De fick delta i "uppvärmningen" som bestod av att 50 utvalda fäktmästare (undertecknad hade äran av att vara den ende icke japanske fäktmästare i denna grupp) försökte att möta alla de 9000 under 1 timmes tid.

Speciella "påfösare" ordnade köerna, takten på träningen bestämdes av krigstrummor och den aldrig sinande raden av rasande motståndare kramade fram den sista ungen av stridsglädje hos de "utvalda 50".

För svenskarnas vidkommande började livets allvar nästa tävlingsdag då VM-tävlingarna i lag och individuellt gick av stapeln. Men här brakade organisationen ihop.

Inför lika fullsatta läktare som dagen innan upptäckte man plötsligt att hela organisationen var byggd på förutsättningen att alla behärskade det japanska språket. Tävlingsordning, program organisation, allt gick på japanska och till råga på allt blev vår tolk och allt i allo, Kuri-

De framgångsrika svenska kendoungdomarna med sina fina priser varav flera kom från kejsarens egen fäktmästare. Fr v Jan-Douglas von Sandor, Lennart Andrén, Peter Johansson och Palle von Huth.

hara-sensei stum.

Ja, han förlorade rösten helt enkelt och kunde inte tala. Så där stog vi och visste inte när, var och hur vi skulle tävla.

I lag och individuellt, allt gick på samma gång, på olika arenor i olika ordning. Dessutom upptäckte vi att svenskarna var lottade även i ett internationellt blandat lag (Lilla lagtävlingen) och det hela blev ett enda kaos för oss. Hur som helst så hade vi den traditionella oturen i lagtävlingen (samma som förföljde oss på VM-tävlingarna 1970) att bli lottade i en pool med det japanska, koreanska och amerikanska lagen som sedan visade sig stå på prispallen i nämnd ordning.

Med andra ord "den stora lagtävlingen" gick åt pipan för Sveriges vidkommande. Detta trots att våra kendoka kämpade väl och fick sina förtjänta poänger i många men dock otillräckliga matcher.

... och allt detta under TV:s och pressens maximala intresse. Om svenskarna också förlorade så vann de på popularitet bl.a. därför att ca 150 barnkendoka från Mito satt på läktarna och hejade på svenskarna på ett sätt som var otroligt.

Detta gav kanske mera spirit i individuella matcher där Palle, Peter och Jan-Douglas gjorde mycket bra ifrån sig - speciellt Peter som kom nästan till semifinal i sin pool - innan de fann sig besegrade av överlägsna japaner.

Men som tur var - och tack vare den hårda träningen under hela veckan minskade inte stridslusten hos grabbarna, trots motgångar.

I den lilla lagtävlingen, då man mötte blandat lag, vann de trofén och fick till sin egen förväning plats på prispallen.

...OCH SÅ GICK TÄVLINGARNA VIDARE

Efter tävlingarna i Budokan föstes vi in i en buss som transporterade oss till Saitama där efter en natts orolig sömn i hetta och fukt fann vi plötsligt att vi skulle tävla mot utvalda japanska lag. Laget berövades sin lagledare som skulle tjänstgöra som internationell domare och en japansk fäktmästare tog över omvårdnaden av grabbarna med fläktandet, påklädandet, hejandet drickahämtandet och ryggdunkningarna.

... och i sanningens namn så måste han ha gjort det bättre än undertecknad eftersom grabbarna vann över det japanska B-laget och kom sammanlagt på 5:e plats.

Stort jubel förstäss som minskades knappast då det visade sig att tävlingarnas enda utdelade storpris för bäste kämpen under tävlingarna gick till en svensk, Jan-Douglas von Sandor, efter omröstning bland domare och presidiet. I kendokretsar är detta pris ofta mera värderat än 1:a priset. Speciellt då det utdelas endast i ett exemplar på en stortävling.

MEN GRABBARNA HADE ÄVEN ANDRA NÖJEN

än att träna och tävla. De hann även med bl.a. en del sightseeing, sov i buddhisttempel, lärde sig japanska folkdanser, besåg de 47 ronins grav tränade i kejsarpalatsets privata fäktsal med var sin specialutsedd fäktmästare i helvita kendokläder gjorde två egna TV-program (ett av dessa kommer även i svensk TV).

...och de fick uppleva mycket mer som de säkert aldrig kommer att glömma.

★ ★

Yawara Kwai Judo och Jiujitsu klubb i Stockholm har ingått i Reninge Budoklubb. Orsaken var, att klubbarna skulle bli större och starkare och få en bättre administration. Antalet medlemmar blir nu cirka 200

Den 12 oktober kl 9.00 började de första officiella SM-tävlingarna i kendo i Sveriges Radios nya moderna Dojo. Från Sveriges kendoklubbar anmäldes 16 kendoka som skulle göra upp om SM-tecknet och fem klubblag som skulle kämpa om sektionens lagtrofé "det gyllene templet"

Som domare tjänstgjorde 3 i Sverige bosatta japanska kendoka och tävlingarna leddes av sektionsordföranden Robert von Sandor och Lasse Halldin som var värd för dagen.

Tävlingarna startade i form av utslagsningstävlingar i två pooler. Med hänsyn till antalet startande var det knappast möjligt att alla skulle möta alla. Således följde man internationell kutym med enkel utslagning utan återkvalificering.

Efter gammal god kendosed gjorde man ingen skillnad på junior och senior eller man och kvinna utan samtliga startade i samma klass i kampen om det enda SM-tecknet.

Det gamla samurajuttrycket att "om svärdet hanteras av en skicklig svärdsman så frågar man inte efter hans ålder eller kön. Då gäller det att kämpa", var alltså tillämpligt.

Tävlingarna resulterade i verkliga "sensationer". För det första Hans Södergren Södra JK:s kendosektion besegrade Johan Appelberg Stockholmsstudenterna allmänt tippad som kendons första svenska mästare. För det andra besegrade 13-åriga Jan-Douglas von Sandor Lidingö BK Anders Markie som därmed kom bort från slutstriden.

Den slutliga prislistan blev:

1. Hans Södergren Södra JK Kendosektionen
2. Johan Appelberg Stockholms Stud BK
3. Madelaine Schelin Stockholms Stud BK
3. Peter Johansson. Järfälla BK

Lagtävlingen "det gyllene templet" vanns för andra året i rad av Stockholms Studenternas BK före Södra JK.

RvS.

★ ★

I juni månad gick stadsmatch i kendo mellan Stockholm och Berlin. Lagtävlingen vanns av Berlin med 3-2. Sverige kunde glädja sig åt att upptäcka nya friska tillskott till landslaget i de ungdomar som deltog och dessa kommer säkerligen att låta tala om sig senare.

I de individuella tävlingarna kom Anders Markie, Stockholm på silverplats.

★ ★

Antalet aktiva i kendo i landet är 200. Vid årsskiftet beräknas kendosektionen att få hit en rikstränare från Japan. Hans Sverige-vistelse kommer att bekostas av japanska utrikesministrernas kulturavdelning. I Japan är kendo inte bara sport utan i högsta grad en kulturföreteelse som japanerna gärna vill sprida över världen, berättar Robert von Sandor.

★ ★

Matsukawa 6 Dan kendo kyoshi har lärt känna de svenska ungdomskendokas som deltog i VM-tävlingarna i Japan och har imponerats av svenskarnas inställning till den japanska svärdskonsten. Han inbjuder därför en svensk ungdomskendoka till en månads vistelse i sin Dojo i staden Sawara. Han står för kostnaderna under träningstiden.